

0354 7723, Kap. 12

1977
MAHALLI SEÇİMİ
RADYO
KONUSMALARI

Sosyalist Devrim Partisi

1977
MAHALLÎ SEÇİMİ
RADYO KONUŞMALARI

03 SA 7723 (12)

Mehmet Ali AYBAR
Genel Başkan

5 Aralık 1977
Saat:20.05-20.25

İşçi Arkadaş, Köylü Arkadaş,

Demokrasi, özgürlük, hakça düzen, sanayi seferberliği, müreffeh Türkiye falan filan, hepsi iyi hoş ya, sen halâ tam vatandaş değilsin; yarım porsiyon vatandaşsın!..Evet yarım vatandaş, çünkü tam vatandaş olmak devlet yönetmekle olur. Oysa devleti hep beyler yönetiyor; senin oylarınla. Hiç kendinden birini seçmek; meclislere işçileri, köylüleri göndermek aklına gelmiyor. Gelse bile, hemen vazgeçiyorsun. "Biz cahil insanız; devleti elbet beyler, paşalar yönetir." diyorsun.

Arkadaş,

Şunu iyi bil ki, beyleri alaşağı edip devlet yönetimini ele almazsan, bu rezillik, bu haksızlık kıyamete kadar sürer. Beyler, senin oylarınla devleti ellerinde tutuyorlar; bundan dolayı da güçlüler. Para onlarda, TRT, gazeteler onların; yasalar onlardan yana; polis,

jandarma, mapushaneler onların buyruğunda. Bu koca devlet makinası, seni kuzu kuzu çalıştırmak için. Ama inan bana, bunların en güçlü, en etkili silahları, seni kendine güvenmez hale getirmiş olmalarıdır. Sana yüzyıllardır "senin aklın ermez, sen ayak takımsın" dedikleri için, sen de buna inandın. Beylerin asıl gücü seni buna inandırmış olmalarıdır. Beyler sana hep tepeden baktı, seni küçük gördü. Sen de sonunda kendini küçük gördün.

Arkadaş,

Oysa toplumun tüm yükü senin sırtında. Çalışan, her şeyi üreten sensin; seni sömürüp çalışmadan yaşayan ise onlar...Beyler-paşalar parababaları...

Bu böyle sürüp gitmez; gidemez; gitmemeli. Ama kim değiştirecek bu rezil gidişatı? Beyler, parababaları bu düzenden memnun. Değişmesini istemezler. Bu rezilliğin sona ermesini bir sen istersin. Bu sömürü ve baskı düzeninden kurtulmayı, yalnız sömürülen ve ezilen işçiler, köylüler, emekçiler ister. Oysa, siz de bu düzeni değiştiremeyeceğinize inandırılmışsınızdır. Yani, size bindiğiniz dalı kestiriyorlar.

Beyler, tıpkı maden ocaklarının, büyük çiftliklerin, fabrikaların, bankala-

rın sahibi oldukları gibi; tıpkı devletin sahibi oldukları gibi, toplumun düşüncelerine, duygularına, değer yargılarına da egemendirler. Beyler yasaları, gelenekleri, okullarıyla, kitaplarıyla, TRT ve gazeteleriyle, işçilerin, köylülerin kafalarını, duygularını diledikleri kalıplara sokarlar; işçi arkadaş, köylü arkadaş sen farkında olmadan, beylerin, parababalarının istediği biçimde düşünmeğe, duymaya başlarsın. Devleti yönetemeyeceğine; devleti yönetmenin çok zor olduğuna; inanırsın, bunu ancak, okumuş, yazmış, çok şey bilen, beyler takımının yapabileceğine inanırsın.

Yutturmacalara dikkat et. Osmanlılar zamanında, padişahla etrafındaki beyler devleti tanrı adına yönetirlerdi. Cumhuriyette de gene beyler, devleti bu kez ulus adına yönetiyorlar.

İşin püf noktası: Temsil gibi, vekalet gibi hukuksal varsayımlarda... Beyler kâh tanrıyı temsil ediyorlar; kâh ulusu temsil ediyorlar; kâh tanrının, kâh ulusun vekili oluyorlar. Ama devleti hep ellerinde tutuyorlar. Tanrı senin dışında; ulus o da bir ölçüde senin dışında; beyler, onlar da senin dışında. Demek ki, senin dışında bir oyun sahnelenmiş; beyler bu oyunu aralarında oynuyor-

lar. Ve dört yılda bir, seyirci olarak seni çağırıyorlar. hangimizi beğendin diye soruyorlar sana. Oysa Anayasamız, seçmek de seçilmek de vatandaşın hakkıdır der. Ama sen bugüne dek yalnız seçtin, hiç seçilmedin ve senin gibi bir işçiyi ya da köylüyü, hiç seçmedin. Temsilin, vekâletin, senden yana işlemesi için, seni temsil edenin vekilin, senden olması, senin gibi biri olması, yani işçi, köylü olması şarttır.

Arkadaş unutma; her işin başı devlet. Devleti kim yönetiyorsa, devlet çarkı ondan yana döner; su onun tarlasına akar. İstersen şu pahalılık işinden başlayalım. Her şeyin fiyatı durmadan artıyor. Senin eline geçen paranın satınalma gücü ise boyuna düşüyor. Bu derde bir çare yok mu? Diye sorarsın. Ve dersin ki, bu işe devlet el atmalı, fiyatların yükselmesini önlemeli. Hele bir belleğini yokla, git gerilere doğru; hiç devlet fiyatları düşürmüş mü? Fiyatlar hep artmış. Demek, devlet fiyatları düşürmüyor; düşürmek istemiyor. Çünkü devlet kâr peşinde koşan parababalarının devleti, çünkü, devlet kapitalist devlet. Senin devletin değil.

Arkadaşlar, demek sadece pahalılık derdinden kurtulmak için de olsa, işçiler

köylüler olarak devleti ele geçirip kendiniz yönetmeniz; yani kapitalizme son verip sosyalizmi kurmanız gerekiyor. Kaldı ki, dert sadece pahalılık da değil. Emekçi halkın ortak olan başka dertleri de var. İşsizlik gibi, adaletsiz gelir dağılımı gibi, sağlık ve eğitim sorunları gibi.

Bir de, bütün bu sorunların altında yatan geri bırakılmışlık derdimiz var. Nedir geri bırakılmışlık? Emperyalist ve sömürgeci devletler, ekonomisi geri olan ülkeleri silah zoruyla ya da ekonomik yollardan dize getirerek, kendilerine bağlı bir pazar haline sokarlar.

Ayrıca bu ülkeleri borca bağlarlar ve borca bağlanan bu ülkeler, borç aldıkça batarlar. Osmanlı devleti böyle battı. Türkiye'de otuz yıldır dışardan borç almaktadır. Ve bugün iflâs noktasına gelmiştir.

Oysa, MC iktidarınının başları Amerika'dan, Avrupa'dan, Japonlardan, Sovyetlerden, uçan kuştan halâ borç para istiyorlar, Ecevit de diyor ki, ben iktidar olursam Amerika'lı, Avrupa'lı bana güvenir borç bulmak kolaylaşır. Demek iktidarı da, ana muhalefeti de, borçlanmaya bir nimet gözüyle bakıyorlar.

Arkadaş, şimdi soracaksın bana; devleti yönetenler bu senin anlattıklarını bilmezler mi? Borçlanmanın devleti iflâsa sürüklediğini görmezler mi?

Görürler, bilirler elbet. Ne var ki, kapitalist yoldan, yani özel teşebbüs eliyle kalkınmayı amaçladınız mı? Bir kısır döngü içine girilir. Çünkü Türkiye'nin dışa borçlanması, özel sektöre yeni yatırım, dolayısıyla yeni yeni kâr olanakları sağlar. Demek ki, Türkiye'yi batıran dış borçlar, özel sektörün, parababalarının ekmeğine yağ sürmektedir. Türkiye battıkça onlar daha zengin olurlar. Ve devlet makinasını ellerinde tuttuklarından zengin olmak için, Türkiye'yi borç batağına iterler.

Demek ki, bu bataktan kurtulmamız için de, senin devlete sahip çıkman şart.

Arkadaşlar, dediğimiz gibi Türkiye bağımlı bir ülke; Amerika'nın boyunduruğu altında. Bu da herkesden önce emekçi halkımızı, işçileri, köylüleri ilgilendirir. Çünkü bağımlı ülke halkı iki kat sömürülür. Üstelik de ulusal onuru kırılır. Ve emperyalizmin çıkarları için ölüme sürülür. Yoksul, geri bırakılmış bir devlet, sanayici bir devletle eşit olmayan bir sözleşme imzaladı mı, artık serbestçe karar olamaz hale gelir. Hele bu

iki devlet arasındaki anlaşma, askeri bir ittifak niteliğinde olursa, küçük devlet bağımsızlığını hemen yitirir. Büyük devletin emellerine hizmet etmek zorunda kalır. Büyük müttefikinin, ülke - sinde askeri üsler kurmasına izin verir; büyük müttefikinin emrine asker verir ve savaşta büyük müttefiklerinin çıkarları yolunda evlatları can verir. Türkiye Birinci Dünya Savaşında bu durumdaydı. Alman Emperyalizminin doğuya açılması politikası yolunda milyonlarca kurban verdik.

Bugün de aynı durumdayız, sadece büyük müttefikimiz değişti. Almanya'nın yerini Amerika aldı. Amerika'nın buyruğunda, taa Kore'lere asker gönderdik. Bunca kurban verdik. Üçüncü Dünya Savaşı patlak verirse, ilk atom bombaları bizim başımızda patlayacak ve ulusca yok olacağız.

Arkadaşlar,

İşçiler, köylüler uyanıp beylerden ayrı bir sınıf oluşturduklarını kavramaya başladıkça, hele örgütlenip, beylere parababalarına karşı eylem koydukça beyler, parababaları bir yandan yasaları, polis ve jandarmalarıyla sizleri sindirmeye, bir yandan da Türk ulusunun içinde ayrı sınıflar olmadığını, "kaderde, tasa-

da, kıvançta" herkesin beraber olduğunu söyleyerek, sizleri uyutmaya, sınıf gerçeğini gözlerden silmeye çalışırlar."Dilimiz, dinimiz bir, gelenek ve göreneklerimiz, kültürümüz aynı, hepimiz Türküz, müslümanız, hepimiz Türk milliyetçisiyiz" derler. Kuşkusuz Türk vatandaşları, büyük çoğunluğuyla aynı dili konuşurlar; aynı dine, aynı gelenek, görenek ve kültüre sahiptirler. Ama bunlar ayrı ayrı sınıflardandır. Fabrika sahibi ile işçi; büyük toprak sahibiyle topraksız köylü, Türk ve müslüman oldukları halde iki ayrı sınıfın adamıdır. Fabrikatörler, bankerler, tüccarlar toprak ağaları, bürokratlar, beyler ve parabalaları sınıfındandır; yani burjuva sınıfındandır. İşçiler, köylüler emeğiyle yaşayan tüm vatandaşlarımız da emekçi sınıfındandır. Beyler ve parabalaları işçileri köylülere sömürdüğü için de bu iki sınıfın çıkarları taban tabana karşıttır. Ve birbirleri ile barıştırılmaz.

Kaldı ki, Türkiye'de yaşayanların hepsi de Türk asıllı değil. Anadilleri, dinleri, mezhepleri ayrı olan milyonlarca vatandaş var. Doğu'da ana dili Kürtçe olan vatandaşlarımız var. Müslüman ama alevi olan vatandaşlarımız var. Çerkezler, lazlar, gürcüler var. Hristiyan vatandaşlarımız var. Rumlar, Ermeniler, Ya-

hudiler. Demek ki, Türk milliyetçiliği sadece sınıf gerçeğini değil, aynı zamanda Türkiyemizde anadilleri, dinleri, mezhepleri başka olan vatandaşlarımızın bulunduğu gerçeğini de unutturmak gayretindedir. Yarın, faşistler iktidar olursa, işçi ve köylüleri hizaya getirdiklerinden başka, Türk asıllı olmayan vatandaşlarımıza da kan kusturacaklardır. Çünkü onları Türk'e göre aşağı ırktan sayacaklar ve öyle muamele edeceklerdir.

Arkadaşlar, MHP'nin doktrinci evrensel Türk milliyetçiliği, bilimin faşizm hakkındaki tanımına tıpa tıp uymaktadır. Hele evrensellik iddiası kuşkuya yer bırakmıyor. Çünkü dünyada yalnız Türkler yaşamıyor. Şu halde Türk Milliyetçiliğini evrensel hale getirmek için, öteki ulusları, halkları, Türklerin hegemonyası altına sokmak, onları özgürlüklerinden yoksun bırakmak, köleleştirmek gerekiyor ki, bunun da adı da faşizmdir. Hoş bunu başarabilmek ayrı hikaye. Sağa sola saldırmak, savaşlar açmak için her şeyden önce sağa sola avuç açmamak gerek.

Faşistler hep kendi milletlerinin doğuştan üstün olduğunu, öteki milletlere hükmetmek için yaratıldığını ileri sürerler. Hitler, Musolini milliyetçiydi,

saldırgan ve savaşçıydı. Aynı zamanda, İspanyol diktatörü Franko milliyetçiydi. O da saldırgan ve savaşçıydı. Üçü de hem insanlığa, hem kendi halklarına kan kusturdular.

Milliyetçilik, kapitalizmle ortaya çıkmış bir burjuva ideolojisidir. Kapitalizmin gelişmesine, yayılmasına hizmet eder. Yani parababalarının dünya görüşünü, özlemlerini, düşünce ve duygularını dile getirir. Kendi ulusunun yaratılıştan öteki uluslardan üstün olduğu inancından kaynaklanan bu ideoloji, saldırgan, savaşçı, sömürücü, başka ulusları köleleştirirci, insanlığa ters düşen bir dünya görüşüdür. Sömürge imparatorlukları, hep milliyetçilik bayrağı altında, halkları kana boğarak kurulmuştur. Milliyetçiliğin ulusunu sevmek; ulusuna, yurduna, hizmet etmekle hiçbir ilişkisi yoktur.

Artık uygar ülkelerde, milliyetçi sıfatı yalnız aşırı sağcılara, kralcılara, faşistlere layik görülüyor. Oralarda uygar bir insana milliyetçi demek hakarettir.

Milli olmak, milliyetçilikten apayrı bir şeydir. Karıştırmayalım. Milli olmak ulusunu sevmek, halkını sevmektir.

Ulusunu dili, kültürü, bilimi, felsefesi, sanatı ile, uygarlığı ile insanlık ailesinin saygın bir üyesi yapmak için çalışmaktır. Çağımızda emperyalizme karşı verilen kurtuluş savaşları millidir. Ve bu anlamda millilik kutsal bir davanın adıdır.

Arkadaşlar, üstelik Türkiye gibi bağımlı ülkelerde faşizmin kökü dışardadır. Faşistler, Amerikan emperyalizminin maşası durumundadır. Amerika Türkiye'yi kendisi için güvenilir bir ülke haline getirmek ister. Bunun için de faşistleri kullanır. Amerika Vietnam'da yenildikten sonra, Orta-Doğu'yu hareket üssü yapmıştır. Bu bölgenin kapı bekçiliği de Türkiye'ye ve İran'a verilmiştir. 1968 denberi Türkiye'de sola karşı girişilen yoketme hareketi, Amerika'nın Orta-Doğu'yu üs yapması ile aynı yıllara rastlar. Bunu, bir rastlantı saymak olanaksızdır. 12 Mart modeli hükümetin kuruluşu, Amerikan aleyhtarı hareketlerin doruk noktasına ulaştığı günlerde olmuştur. Bu da bir rastlantı sayılamaz. Tarih gözüyle bakılınca, Türkiye'de Amerikan emperyalizmiyle faşizm arasında sıkı bağlar olduğu hemen görülür. Dışişleri Bakanı Çağlayangil bir süre önce bir gazete ile röportaj yaptı. CIA'nın içimize girdiğini, bizim giz-

li haber alma örgütlerimizle işli dış-
lı olduğunu söyledi. CIA'nın neler yap-
tığının, nerede olduğunun bilinemediği-
ni, CIA'dan kurtulmanın elimizde olmadı-
ğını itiraf etti.

Arkadaşlar, bunu söyleyen sokakta-
ki adam değil, yıllardır Dışişleri Ba-
kanlığı yapan adam.

1970'ler de solcular tuzağa düşü-
rölmüştür. Saldırıları sağcılar tarafın-
dan başlatıldı. Faşistler başladı bu
saldırılarına. Solcular nefislerini koru-
mak için silahlanmak zorunda bırakıldı-
lar. İşler böyle başladı. Sonunda parsa-
yı Amerika topladı.

Arkadaşlar,

Bir de doğu sorunumuz var: Doğu-
lu emekçilerin çilesi de katmerli. Her
işçi, köylü gibi onlar da sömürülüyorlar.
Üstelik bey takibi, anadilleri Kürtçe o-
lan yurttaşlarımıza ayrıca eziyet ediyor-
lar Gün geçmez ki, silah arama bahanesi-
yle, asker kaçağı, eşkiya takibi bahane-
siyle Doğu'da köyler basılsın; çoluk
çocuk, genç ihtiyar, kadın erkek farkı
gözetmeden, tüm köy halkı meydanlarda
jandana dipçiğiyle tepeden tırnağa aran-
masın, sanki bunlar yurttaşımız değil.
sanki bunların hakları, özgürlükleri
şeref ve namusları devlet güvencesi al-
tında değil. Doğulu vatandaşımız yarım

porsiyon vadaş bile değil. Bu düzen, hele bu doğudaki rezil düzen hiç yürümez. Zulnden, sevginin doğduğunu kim görmüş ki, Doğulu vatandaşımızı jandarma dipi-ęiyle, türlü rezillikle devlete bağlamak olanağı bulunsun. Anayasa yavaş yavaş, varsa, dil, din, ırk, mezhep ayırımı ya-pılmaksızın diyen, Anayasa'nın 12. mad-desi uygulanmalıdır.

Faşizm, şimdiden adım adım devleti ele geçiriyor.

İşçi arkadaş, köylü arkadaş, faşiz-min asıl hedefi sensin. Faşizm, emperya-lizmin, kapitalizmin yani yabancı-yerli parababalarının buyruğunda olduğu için, öncelikle seni dize getirmek ister. Seni kolay sömürülen itaatli bir emek gücü yı-ęını haline sokmak ister. Vakit çok geç-meden faşizmin karşıısına dikilmelisin. lkclerin her saldırısı, işçilerin köy-llerin saflarına çarpıp darmadağan olma-lıdır. Faşistlerin işlediği cinayetler yanıt-sız kalmamalıdır. Her cinayette iş-iler, protesto için işlerini durdurmalı-dırlar. Faşistlerin iplerini çeken yerli ve yabancı parababaları, ancak o zaman dize getirilir ve kiralık faşist katil-ler ancak o zaman dizginlerler.

Seni bir yalan çemberi sarmış; kir ş emberi. Beyler buyurduka ve sen iş-

çi arkadaş, köylü arkadaş, buyruk altında ezik yaşadıkça özgürlüksüz ne demokrasi olur, ne de insanlık olur. İşçi arkadaş, emek gücün tıpkı ürettiğin mallar gibi pazarda satılıyor. Ve işe bak ki, bu insanlık dışı durumu sen yadırgamaz olmuşsun. Yani eşya sayılmaya, eşya gibi satılmaya alışmışsın, çarpık bir düşünceye sahip olmuşsun.

Bu rezillik, nasıl son bulur? Bir tek yolu var: Senin kendi partin olan Sosyalist Devrim Partisi'ni seçimlerde bir köprü gibi kullanarak devleti ele geçirmen. Bağımsız Türkiye Sosyalizmini kurman.

Beylerin beyliği yetsin artık be.
Hoşça kalın arkadaşlar.

Yaşar AVCI

6 Aralık 1977
Saat:20.25-20.35

İşçiler, emekçiler, arkadaşlar,

Ben, Sosyalist Devrim Partisi'nin İstanbul Belediye Başkanı adayıyım. Adım Yaşar Avcı. İşçiyim. 10 yaşımdan beri çalışırım. Şimdi de Ülker Fabrikasında işçiyim. Yani, Türkiye'de polis panzerlerinin ilk kez baskın yaptığı fabrikada. İşte orada çalışıyorum. Sarı sendikadan kurtulalım; devrimci bir sendikaya üye olalım dedik, polis panzerleri üzerimize saldırdı; kadın, kız, erkek demeden bütün işçileri copladılar.

Hem de, işçilere umudumuz diye yutturulmaya çalışılan Bülent Ecevit'in Başbakanlığı zamanında. Yani 1974'de çektik bu eziyetleri. Ama biz Ülker işçileri yılmadık. Öyle polis panzeriymiş, dayakmış, hapismiş direttik ve sonunda başardık, sendikamızı değiştirdik.

Bunları niye anlatıyorum? Şunun için: Beyler yönetimi her zaman aynı; hep biz işçilerin karşısında, hep biz işçile-

ri ezmek için. Umudumuz falan diyorlar, bizleri kandırıyorlar; sonra da o umudumuz diye yutturduklarınının Başbakan olduğu zamanda Türkiye'de ilk kez polis panzerleri kullanılıyor. Önce lokavtı, yani patronların işçileri sokağa atma hakkını kanunlaştırıyorlar; sonra aradan zaman geçiyor, "biz işçi babasıyız, grev hakkını biz çıkardık" diye ges ges geriniyorlar. Peki grev kanununu biz çıkardık diyenler niçin lokavt kanununu da biz çıkardık demiyorlar? Bugün onbinlerce kardeşimiz lokavta uğradı. Fabrikaların kapısında bekliyorlar. Niye bekliyorlar? Ecevit'in Çalışma Bakanlığı zamanında çıkmış olan ve bizzat Ecevit tarafından kalemle alınmış bulunan yasaya dayanarak.

İşçiler, arkadaşlar,

Burjuvaların en büyük yutturmacası da biz işçilere, emekçilere dönüp, "beş parmağın beşi bir olmaz" demeleri. Gazetelerde, sinemalarda radyolarda hep bunu söylemişler. Bunu o kadar çok tekrar etmişler ki, devleti ancak beylerin yönetebileceğine biz de inanmışız, kendimize güvenimizi yitirmişiz. Devlet yönetimini çok zor bir iş bellemişiz. İllede üniversiteleri bitirmek gerekir sanmışız. Oysa hiç de öyle değil.

Dünyada ne varsa hepsini üreten biz işçileriz. Bizim yaptıklarımızı hiçbir bey

paşa yapamaz. Bir üniversite değil, beş üniversite bitirseler yapamazlar. Ama biz devleti yönetmeyi başarabiliriz. Çünkü, devleti yönetmenin esası karar vermektir. Biz işçiler, her gün işbaşındayken çok önemli ve çok çabuk kararlar vermek zorunda kalıyoruz. Ve bunu her gün en iyi biçimde yapıyoruz ki, üretim hiç aksamadan düzenli gidiyor.

Arkadaşlar, işçilerin, emekçilerin devleti yönetebileceğine inanan güvenen tek parti olan Sosyalist Devrim Partisi, her yerde işçileri, emekçileri aday gösterdi. Kendine güvenen biz partili işçiler de adaylığı seve seve kabul ettik. Ben de İstanbul gibi Türkiye'nin en büyük şehrinde Belediye Başkanlığı yapabileceğime inanıyor, güveniyorum. Hem de, gelmiş geçmiş bütün reis beylerden daha iyi yaparım.

Arkadaşlar, ancak ve ancak Türkiye'de kapitalizm alaşağı edildiğinde; parababalarının iktidarına son verildiğinde; bağımsız, Türkiye'ye özgü sosyalizm, bizim nasırlı ellerimizle kurulduğunda Belediyeler, emekçi halkın belediyesi olacaktır. Bu da ancak, bizim partimiz olan, biz işçilerin yönettiği Sosyalist Devrim Partisi'nin iktidara gelmesiyle mümkündür.

Sosyalist Devrim Partisi iktidara geldiğinde, kentlerde yaşayan bütün emekçiler kendi kentlerinin yönetiminde söz sahibi olacaklardır. Hem de hiç kimseye vekâlet falan vermeden, bizzat ve hep beraber kentlerini yöneteceklerdir. Sosyal Devrim Partisi iktidarında:

-Bürokratların, yani bey takımının kent yönetimini avcuna almasını sağlayan İl Genel Meclisi lâğvedilerek, bütün yetki ve olanaklar belediye'ye devredilecek.

-Belediyeler, o kentte yaşayanların tümünün yönetiminde söz ve karar sahibi olabilme, denetimde bulunabilme olanaklarını sağlamak amacıyla, küçük birimler haline getirilecektir. Bir arada yaşayan her otuz bin nüfus, bir belediye olacaktır.

-Her otuz binlik belediye ayrıca semt ve mahalle birimlerine ayrılacak, belediye meclisinde bu birimlerin temsil edileceği şekilde seçimler yapılacaktır.

-Kentle ilgili, önemli bütün kararların alınmasında referanduma başvurulacaktır.

-Kent halkının, seçimle yönetime getirdiklerini görevden geri çağırma hakları olacaktır. Kent halkı, seçtiği yöneticilerin iyi çalışmadığını gördüğü anda,

belli oranda imza toplayarak referandumla yöneticileri görevlerinden geri alabilecektir.

-Belediye Meclisleri şimdi yılda iki kez toplanmaktadır. Bu, anti-demokratik ve kişisel yönetime yol açan, bürokratik bir yönetimdir. Bizim iktidarımızda, Belediye Meclisleri onbeş günde bir toplanacak ve toplantıları oparlörle kentin her yanından dinlenecek şekilde yayınlanacak, ayrıca bütün toplantı tutanakları ve alınan kararlar basılıp dağıtılacaktır.

-Belediye Başkanları, doğrudan kent halkı tarafından seçilecek, Belediye Meclisi içinden seçilmiş 10 kişilik bir yürütme kuruluyla birlikte görev yapacaktır.

-Belediye Meclisi'ndeki, ihtisas komisyonlarının tümü seçimle işbaşına gelecek ve bir yıl görev yapacaktır. Üst üste iki kez aynı kişiler aynı göreve seçilemeyecektir.

-Belediye yetkileri arasına örneğin, o kentteki asgari ücretin saptanması yetkisi de alınacaktır. Belediyeler, bu görevlerini o kent içindeki sendikalar, fabrika işçi komiteleri ve mahalle halk komiteleri temsilcileriyle birlikte yapacaklardır.

Bu otuz bin nüfuslu Belediye birimleri kendi aralarında birlik ve federasyonlar biçiminde örgütlenecektir. Böylece beldenin tümü kapsanmış, bir belediye birimi kurulmuş olacaktır.

İşçiler, arkadaşlar,

Şimdi diyeceksiniz ki: "Madem kapitalizm alaşağı edilmedikçe, Belediyeler kent sorunlarına, emekçi halktan yana çözümler getiremezler. Öyle ise, sen ne diye aday olarak karşımıza çıktın"

İşçi Arkadaşlar,

Kapitalizm durduğu yerde, kendiliğinden yıkılıp gitmez. Kapitalizmin yıkılışına giden yol, biz işçilerin, adım adım bu düzenin kalelerini fethetmesinden geçer.

Şimdi diyeceklerime iyi kulak verin, SDP'nin Belediye Başkanı adayları olarak her mahalleden işçi ve emekçilerin kendi aralarından seçecekleri halk komiteleriyle birlikte görev yapmayı taahhüt ediyoruz. Emekçiler, mahalleleri adına birer komite seçecekler. Komiteler, yapacakları toplantılarda, mahallelerinin sorunlarını görüşüp karara vordıracaklardır. Bu komitelerin temsilcileri, her ay Belediye Başkanıyla toplanarak sorunların çözüm yollarını birlikte tartışacaklar, olanaklar

arıyacaklardır. SDP'li Belediye Başkanlarının katıldığı komite toplantılarında alınan kararları, Belediye Başkanları yetkili kurullardan geçirmeye ve bunlara yasal geçirlik kazandırmaya çalışacaklardır.

Bugünkü yasalarla bile çok şeyler yapılabilir, örneğin; Belediyeler, doğrudan üretimde bulunarak, emekçi halkın ekmek, komut gibi acil sorunlarına çözüm getirebilir. Şeker, pirinç, bulgur, yağ, fasulye, et gibi yiyecek maddelerini, doğrudan üreticiden alarak emekçi halkın oturduğu mahallelerde kooperatifler aracılığıyla ucuz olarak dağıtabilir. Yetkimiz yok diye ağlaşmanın yeri yoktur.

İşçiler, arkadaşlar,

Dünyada her şeyi üreten, kentleri kuran biz işçiler, kurduğumuz kentlerimizde beyinden paşasından daha iyi, daha güzel yönetiriz. Bizim nasırlı ellerimiz mutluluğu, güzelliği, iyiliği getirecektir.

Beylerin kara, çirkin yönetimine ancak biz son verebiliriz.

SDP işareti insan olan tek partidir. SDP'sinin işareti bir köylü kadınla yumruğu havada bir erkek işçidir. Yarın akşam 20.10 da sizlere tekrar sesleneceğiz.

Hepinize sevgiler, hepinize saygılar.

Aydın KÖYMEN

Genel Sekreter Yardımcısı

7 Aralık 1977

Saat 20.10-20.20

İşçiler, köylüler, emekçiler,

Türkiye'de kırk milyon insan yaşıyor, ama bunlar hem nicelik ve hem de nitelikleri bakımından birbirlerinden farklı insanlar. Bir taraftakiler, parmakla sayılacak kadar az. Ortak özellikleri, ekonomik güce sahip olmaları. Bunların kimi fabrika sahibi, kimi toprak sahibi, kimi ise tüccar. Bunların bir elleri yağda, bir elleri balda. Yoksulluk, açlık, işsizlik bunların bilmediği, tanımadığı sorunlar.

Öte yandakilerin sayısı ise milyonları aşıyor. Bunların kimi işçi, kimi köylü, kimi ise zanaatkâr. Ama hepsinin de tek geçim kaynağı var. Emekleri, emekçi dediğimiz bu vatandaşlar, toplumun en alt katında yer alıyorlar. Sorun diye aklımıza ne gelirse, hepsi emekçilerin başında. Yoksulluk emekçilerin sorunu, açlık emekçilerin sorunu, barınmak, ısınmak, giyinmek emekçilerin sorunu.

Aslında, Türkiye'de yok yok. Kasap dükkânlarının buzdolapları tıka basa etle dolu. Günlük gazetelerin ilân sayfalarında sıra sıra kiralık renk renk, çeşit çeşit giysiler var. Ama hiç birisi emekçiler için değil. Çünkü hepsi ateş pahası. Ve hepsinin fiyatı durmadan artıyor. Emekçilerin geliri ise, paranın değeri de düşürüldüğünden, boyuna azalıyor. Pahalılık denen belâ işçileri, köylüleri kapsıp kavuruyor.

Acaba pahalılık denen bu derdin hiç çaresi yok mudur? İşçiler, köylüler, dar gelirli vatandaşlar, yıllardır bu soruyu sorup dururlar.

İşçiler, köylüler, emekçiler.

Eğer bir ülkede, Türkiye'de olduğu gibi bir avuç azınlık üretim araçlarını, değiş-tokuş araçlarını, yani makinaları, fabrikaları ve bankaları özel mülkiyetinde bulunduruyorsa, o ülkenin düzenine kapitalizm denir. Kapitalizmin bir başka adı da özel teşebbüs düzenidir. Kapitalist düzende ekonomiyi; fabrikaların, bankaların sahipleri, patronlar, beyler yönetir.

Kapitalist düzenin yasası kâr etmektir; durmadan daha çok kâr etmek. Kâr, daha çok ve durmadan kâr edilmelidir ki, özel teşebbüsün gücü artsın; kâr, daha çok

ve durmadan kâr edilmelidir ki, yeni yeni üretim alanlarında, yeni özel şirketler kurulabilsin; sermaye çığ gibi büyüyebilsin. Ve nihayet kâr, daha çok kâr edilmelidir ki, patronlar, beyler har vurup, harman savurabilsin, dilediğince yaşayabilsin.

İşçiler, köylüler emekçiler,

Şöyle bir etrafınıza bakın. Çeşit çeşit, marka marka malların hep aynı kişilere ait fabrikalarda üretildiğini görürsünüz. Sermaye tekellerde toplanmış, örneğin; eczanelerdeki türlü, çeşitli ilâçların üzerinde hep Eczacıbaşı damgası vardır. Değişik marka otomobillerin üretildiği fabrikaların ortaklarını araştırırsanız, karşınıza hep Vehbi Koç çıkar. Sermayeyi tekellerinde toplamış bulunan bu patronların, fiyatları dilediklerince arttırmasını hangi güç önleyebilir?

Diyeceksiniz ki, devlet fiyatları kontrol etse, fiyatları dondursa, pahalılığı ya devletin kendisi başlatmakta, ya da pazarda başlayan pahalılığa, devlet seyirci kalmaktadır. Son pahalılık dalgası, hepimizin bildiği gibi, devletin tek el maddelerine yaptığı zamlarla başlamıştır.

Peki ama, neden devlet pahalılık yaratıyor? Pahalılıkla mücadele etmiyor?

Sorunun cevabı açık. Devlet, parababalalarının, beylerin devleti de ondan; devlet, kapitalizmi savunup koruyor da ondan. Bunun böyle olduğu, gün gibi ortada zaten. Hele bir işçi, bir yoksul köylü derdini anlatmak için Başbakanı, ilgili Bakanları görmek istesin. Önüne bin türlü engel çıkar. Ama gazetelerde sık sık okursunuz; iş adamları Başbakanla, bakanlarla toplantılar yaptılar, sorunlarını anlattılar, muhtıra verdiler diye. Bir işçinin, bir yoksul köylünün haddine mi düşmüş.

Türkiye'deki egemen düzen kapitalizmdir. Kapitalizm de son sözü para söyler. Parası olan, sermayesi olan, nasıl fabrikalara, bankalara sahip oluyorsa, devletin yönetiminde de son söz hakkına o sahiptir.

İşçi, köylü, emekçi kardeşler,

Türkiye'de, beylerin parababalarının düzeni olan kapitalizm egemenliğini sürdürdükçe pahalılık denen belâ, her zaman senin yakanda olacaktır. Ve devlet fiyatların artmasını önlemek için hiçbir önlem almayacak, aksine, bugüne kadar yaptığı gibi, fiyat artışlarının teşvikçisi olacaktır. Zaten, devleti yönetenler bu gerçeği itiraf ediyorlar. Ama bunu, o biçimde söylüyorlar ki, sen anlamıyorsun.

"1977 yılı bütçesi şu anda 165 milyar lira açık vermiştir, yıl sonuna kadar bu açığın kapatılması çok zordur" diyorlar. Bu, "devletin gelirleri, giderlerini karşılamıyor; devletin giderleri, şu anda, gelirlerinden 165 milyar lira fazladır" demektir. Arkadaşlar, devlet bütçesinin 165 milyar lira açık vermesi, devletin iflâs ettiği anlamına gelir. Ama biz bunu söylediğimiz zaman Demirel, karşımıza geçip, "Devlet iflâs etmemiştir, dindik ayakta dır, iflâs etse bunca memurunun maaşını nasıl öder" diye soruyor. Ve belki de sen ona hak veriyorsun. Ama, işte işin püf noktası burada: Bütçesi şu anda 165 milyar lira açık veren devlet, tekrar ediyorum iflâs etmiştir. Fakat unutmama ki, devletin banknot matbaası ve bu matbaada yüzlükler, binlikler basan makineleri vardır. Bugün, bu makineler gece gündüz çalıştırılmakta, ne mal olarak, ne de altın olarak karşılığı olmayan banknotlar piyasaya sürülmekte, böylece zevahir kurtarılmaktadır. Ama bunun karşılığında, ekonomideki para-mal dengesi bozulmakta para bol, mal kıt olduğu için paranın satın alma gücü düşmekte, fiyatlar artmaktadır. Yani kabak somunda yine emekçilerin, dar gelirli yurttaşların başında patlıyor. Çünkü devletin işlettiği bu mekanizma sayesinde patronlar mallarını yüksek fiyatlarla sat-

satmaya devam ediyor, devletin de desteği ile kârlarına kâr katmayı sürdürüyorlar.

İşçi arkadaş! Şimdi beni iyi dinle. Hükümetin yürütmekte olduğu 1978 bütçesi çalışmalarına dayanak olan Maliye Bakanlığının bir raporunda aynen şunlar yazılı. "Fiyat artışlarının en önemli nedenlerinden birisi de, sık sık ve büyük ücret artışlarına yol açan toplu sözleşmelerin yapılmasıdır. Bu duruma devletin müdahale olanakları araştırılmalıdır..." Yani işçi ücretleri arttığı için, fiyatlar artıyor. Bunu önlemenin bir çaresi bulunmalıymış. Hayat pahalılığının suçlusu senmişsin. Devlet böyle diyor işçi arkadaş. Senin yaşamına kastetmek değil de, nedir bu? Senin patronun da yıllar yılı bunu böyle söylemiyor mu?

Emekçi kardeşler,

Hayat pahalılığının da, diğer dertlerinde nedenleri ve suçluları ortada: Beyler, parababaları ve onların devleti. Öyle ise tek kurtuluş yolu var. O da, beylerin yerine devlete senin sahip çıkman, devleti senin yönetmen.

İşçi arkadaş! Yaşamımızı zenginleştiren, kolaylaştıran tüm araçları, gereçleri sen üretmiyor musun? Sen olmasan, bun-

ca fabrika, bunca makina ne işe yarar. Öyle ise, niçin devlet yönetiminde de son söz hakkına sen sahip olmayasın.

Köylü arkadaş! Buğdayı ekip-biçen, soframızdaki ekmeği üreten sen değil misin? Öyle ise, neden devlet yönetiminde de son söz hakkına sen sahip olmayasın?

İşçi arkadaş, köylü arkadaş! Devleti sen yöneteceksin. Nasıl olur deme. Aklim ermez deme. Devleti yönetmenin esası, anında ve yerinde karar vermektir. Sizler tezgâh başında, tarlada her gün böyle kararlar veriyorsunuz. Veriyorsunuz ki, üretim hiç aksamadan yürüyor. Bugün devlet yönetiminde kararları beyler veriyor, işi ise uzmanlar, memurlar yürütüyor. Sen, işte o beylerin yerini alacaksın. Kararı sen vereceksin uzmanlar, memurlar yürütecek. Artık beylere değil, sana hizmet edecekler.

Emekçiler,

İktidar olma ve kötü yaşantınızı, kendi yaşantınızla birlikte Türkiye'nin yaşantısını ve tüm insanlığın yaşantısını değiştirmek sizlerin elinde. Sosyalist Devrim Partisi, sizlere bu kapıyı açıyor. Partinize sahip çıkın!

Cenan BIÇAKÇI
Genel Sekreter

8 Aralık 1977
Saat:19.55-20.05

İşçiler, köylüler, emekçiler, arkadaşlarım.

Bir bilsen ne oyunlarla karşı karşıyasın. Ah bir bilsen. Aklını başına toplardın. Sana oyun edenleri şöyle bir bir sıraya dizer de hadlerini bildirirdin. Cumhuriyet demokrasisi halkın, halk için idaresi. Sen halksın ya, her şey senin içinmiş, peki şimdiye kadar işsizlik açlık, perişanlıktan başka ne gördün? Devlet kapılarında kovulmaktan, hakaret görmeden başka? Peki sen halksın da nesin? İşçisin, köylüsün, emekçisin. Sen hiç rahat yüzü gördün mü? Seni hiç adam yerine koydu mu?

Arkadaşım,

Devlet gibi, parti, sendika gibi kimi kuruluşlar kaderimizde rol oynarlar. Bunların yönetimi de bizim dışımızdaki bazı kişilerin elinde. Sen dur, senin adına ben karar veririm, seni ben yönetirim diyorlar. Bunlar da bir avuç adam.

Sendika diyoruz, işçi sendikası. Şöyle bir bakalım hele. İşçiler sendikalarında gerçekten söz ve karar sahibi mi? Diyelim ki, bir sendika seçimlerde bir partiyi destekleyecek. İşçilere soruluyor mu? Nasıl eğitim yapılacağı, nasıl örgütlenileceği, işçilere soruluyor mu? Toplu sözleşmelerde nelerin kabul edileceği işçilere soruluyor mu? Fabrikada çalışan bir işçi, sendika genel başkanına gidip rahatça odasına girerek onunla görüşebiliyor mu? Eğer bir işçi, sendikasına gittiği zaman kendisini yabancı bir yerde hissediyorsa ve eğer fabrikadaki işçi arkadaşıyla konuşurken, duyduğu rahatlığı, sendika Genel Başkanı karşısında da duymuyorsa, biraz düşünmek gerek. Demek ki, işçi içinden seçtiğin Genel Başkan senden kopmuş. İşçilikten uzaklaşmış, bey olmuş.

Arkadaşlar,

Türkiye'de 1960 yılından beri, yani 17 yıl içinde, yanılmıyorsam 8 veya 9 Başkan değişti. Üç tane de Cumhurbaşkanı. Ama kimi sendika başkanları 10 yıldır 20 hatta 30 yıldır halâ sendika başkanı. Bir türlü değiştirilemiyorlar. Yani binlerce işçi arasından 30 yılda sendika başkanlığı yapabilecek bir tek kişi çıkmıyor mu? 20-30 yıl önce işçilikten ayrılmış bunca yıldır masa başında oturan bir kişinin halâ işçi

sayılması mümkün mü? Bakın ben de sendika başkanım, mesleğim de tornacılık, ama 16 yıldır masa başında çalışıyorum. Birbirimizi aldatmayalım. Ben şimdi işçi sayılabilir miyim?

Arkadaşlar,

Sendikacılık meslek olmamalıdır.

Bunun için bir dönem sendikacılık yapanların ikinci dönem için aday olma hakları olmamalı, onun yerine tezgâhtan yeni bir işçi gelmelidir. İşçiler, köylüler, emekçiler devlet yönetimini ele almadıkça kurtulamayız diyoruz. Bilelim ki, bugün işçilere sendika yönetimini çok görenler, yarın işçileri devlet yönetimine asla yaklaştırmayacaklardır.

İşçiler, emekçiler, arkadaşlarım,

Bütün bu başımıza gelenler, çektiğimiz sefalet kendimizle ilgili her türlü işlerde söz sahibi olamayışımızdandır. Sendikalarda da böyle. Yapılan toplu iş sözleşmelerinde bütün işçiler hazır bulunmalıdır. Sendikacıların üç-beş kişiyle birlikte işverenle pazarlık etmelerine mutlaka karşı çıkılmalıdır. Eğer bir fabrikada bin işçi çalışıyorsa, geniş bir toplantı salonunda bini birden hazır bulunmalıdır. Eğer 10 bin işçi çalışıyorsa her 10 işçiye bir, 20 bin işçi çalışıyorsa

her 20 işçiye bir arkadaş toplu sözleşme görüşmelerinde mutlaka hazır bulunmalıdır. İşverenle her türlü pazarlığı sendikacılarla birlikte bu arkadaşlar yürütmelidir. İşçiler böylece, kendi haklarını, kendileri savunmaya alıŖacaklardır. Gözlerinde büyüttükleri işverenlerin avukatlarıyla, uzmanlarıyla, bir sürü kemik yalayıcılarıyla nasıl cüceleştiklerini göreceklerdir. İşçiler böylece kendi güçlerine inanmaya başlayacaklardır.

İşçiler, köylüler, emekçiler, arkadaşlar,

Devlet, parti, sendika, dernek, kooperatif gibi kuruluşlarda söz sahibi olmak lâfla gerçekleştirilemez. Bunun makinasını kurmak gerekir. İşçiler, işyerlerinde her 10 işçiye bir kişiden oluşan konseyler kurmalıdırlar. Sık sık bölge konsey toplantıları düzenlemelidirler. Bu toplantılarda eğitim, örgütlenme, toplu iş sözleşmeleri gibi, politik tutum gibi konularda sendikaya öneri getirmeli, sendikacılarını eleştirebilmelidirler. Her mücadele için eylem biçimleri önerebilmelidirler. Bu konseyler, beğenmedikleri sendika temsilcilerinin, sendika yöneticilerinin kongre ve seçim dönemlerini beklemeden değiştirilmesi için seçimleri yenileme haklarına sahip olmalıdırlar. Konsey üyeleri, Ŗube yöneticileri, işyeri sendika temsilcileri

mutlaka tüm işçilerin katılacağı toplantılarda seçilmelidir.

Emekçiler, üyesi oldukları her kuruluşta, tabanın gerçekten söz ve karar sahibi olması için çeşitli önlemler almalıdırlar. Yöneticilerin seçiminde uygulanan usuller, üstünde önemle durulması gereken bir konudur. Bugün sendikalarda, kongreler çeşitli oranlardaki delegelerle toplanırlar. Kimi her 200 işçiye bir, kimi 500, kimi 1000 üyeye bir delegeyle toplanır. Düşünebiliyor musunuz? 50 bin üyesi bulunan bir sendika 500 işçiye bir delegeyle kongre yaparsa, yöneticiler 100 kişi tarafından seçilecek demektir. Yani bunların 51 kişisinin verdikleri oylarla 50 bin işçiyi temsil edecek, sendika başkanı ve yöneticilerini seçecekler. Bunun, tabanın iradesi olduğuna inanılabilir mi? İşçiler bu konuda da sendikalarını zorlamalıdır. Geniş tabanlı kongreler yaptırmalıdırlar. Örneğin 50 bin üyeli bir sendikanın yöneticileri 2.500 delegeyle, hadi olmadı 1.500 delegeyle toplanan kongrelerde seçilmelidir.

İşçiler, köylüler, emekçiler, arkadaşlar,

Bu düzenden şikâyet eden sizlersiniz. Sizleri rahatsız ediyor da ondan. Fabrikatörün, ithalatçının, ihracatçının, müteah-

hidin, toprak ağasının, beylerin, paşaların bu düzenden şikâyeti yok. Onlar bu düzen böyle sürsün isterler, asıl siz, asıl işçiler, köylüler, emekçiler bu düzeni değiştirmek ister. Ve bir şeyin yapılmasında kimin menfaati varsa o şeyi, o yapar. Bu düzenin değişmesinde, işçilerin, köylülerin, emekçilerin menfaati var. Öyleyse düzeni sizler değiştireceksiniz. Bu da bilgi ister. Bazı şeyleri öğrenmek ister. Onun için işçi, köylü, emekçi örgütlerinde eğitimin önemli bir yeri vardır. İşçiler, eğitim için sendikalarına baskı yapmalıdırlar. Sendika gelirlerinin en az yüzde onunu eğitime harcamalarını sağlamalıdırlar. Eğitim ve eylem beraberliğini, işçi sınıfını, emekçilerin kurtuluşu doğrultusunda gerçekleştirmelidirler. Sendikaları devrimci bir okul haline getirmelidirler.

Eğer sendikacılık bir meslek değilse, eğer sendikacılık, işçilerin sırtından geçinmek değilse, sendikacıların aldıkları maaşlara dikkat etmelidir. Hiç bir sendikacının maaşı, o sendikanın üyesi olan usta bir işçinin maaşından fazla olmamalı.

İşçiler, köylüler, emekçiler,

Sevgili arkadaşlarım,

Bu söylediklerim yapılır mı demeyin.
Yapılır. Sosyalist Devrim Partisi'nden esin-

lenen sendikalarda yapıyor . Söylediklerimin tamamı bu sendikaların tüzüklerinde yer alıyor. Ben de sendikacıyım demiştim. ASİS Sendikasının Genel Başkanıyım. Yöneticisi bulunduğum sendikada bu söylediklerimin hepsi yapılıyor.

İşçiler, köylüler, emekçiler, arkadaşlarım,

Memleketin bunca derdi var. İşsizlik, pahalılık, cinayet. İşçilerin, köylülerin, emekçilerin, devrimci gençlerin çektiği bir sürü çileler varken, ben bunlardan söz edeceğime neden sendikalardan, sendikacılıktan söz ediyorum? Neden belediye işlerinden söz etmedim? Üstelik ben, Sosyalist Devrim Partisi'nin Ankara Belediye Başkan adayım. Ben Belediye Başkanı seçildiğimde, şunları şunları yapacağım deseydim belki iki gün sonra sandık başına gittiğinizde bana vereceğiniz oylar artardı. Sadece şunu söylemek istiyorum ki, Sosyalist Devrim Partisi Belediye Başkan adayları seçimi kazandıklarında yukarıda anlattığım ilkeler ışığında çalışacaklardır. Belediye işlerini emekçilerle birlikte yürüteceklerdir.

Arkadaşlar,

İnsanı insanlıktan çıkaran, işçiyi, köylüyü, emekçiyi ezen, horlayan, adam yerine koymayan bu düzeni ancak, yine işçi-

ler, köylüler, emekçiler devlet yönetimini ele alarak değiştireceklerdir. İşçiler, köylüler, emekçiler bugün, toplum katlarının en altında ezilmektedirler. Bir de kendi mesleki örgütlerinde, yani sendikalarında, kooperatiflerinde, derneklerinde en altta kalırlarsa, kendi partilerini kendileri yönetmezlerse devleti yönetmeyi boşuna hayal ederler. Kurtuluşumuz, başta işçiler olmak üzere, köylülerin ve emekçilerin mücadelesiyle gerçekleşecektir.

İktidara gelmeden önce de, her türlü baskı, zulüm ve cinayetlere karşı etkin mücadeleyi eylem birliği içinde yine işçiler, köylüler, emekçiler vereceklerdir. Sosyalist Devrim Partisi buna inandığı için, işareti bir köylü kadınla, sıkışmış yumruğunu havaya kaldıran bir erkek işçidir. İşareti insan olan tek partidir.

Beylerin beyliği yetsin artık. İşçi, köylü, emekçi,

Sendikacı, partini, devleti sen yönet.

Uğur CANKOÇAK

Genel Yönetim Kurulu Üyesi

9. Aralık 1977

Saat:19.40-19.50

İşçiler, emekçiler, arkadaşlar,

Önce, bir açıklama yapmam gerekiyor. Son günlerde radyolarda, yeni TİP'in yöneticileri eski Türkiye İşçi Partisi'nin devamı olduklarını söyleyip duruyorlar. Bunu gerçeklerle hiçbir ilgisi yoktur. 1963'den 1970'lere kadar işçilerin, köylülerin, emekçilerin, işçi sınıfına kendini adanmış aydınların gençlerin iğneyle kuyu kazarcasına, her türlü baskıya polis, jandarma zulmüne, taşlı sopalı saldırılara, baskınlara göğüs gererek bir oya işler gibi işleyip geliştirdikleri Türkiye İşçi Partisi'ni, o güzelim umudu kapattıranlar bugünkü yeni TİP'i kuranlardır. Bugün adını kapıverdikleri partinin programını, tüzüğünü, sosyalizm anlayışını inkârla yola çıkıp, türlü burjuva oyunlarıyla Türkiye İşçi Partisi'nin yönetimini ele geçirdikten sonra partiyi kapattıran bu bir başka

türlü bey takımının işçi sınıfına verecek hesapları vardır.

Eski Türkiye İşçi Partisi'nin tüzüğü, programı, sosyalizm anlayışı, insanlık anlayışı bugün Sosyalist Devrim Partisi'nde sürmektedir. Yoktan bir sosyalist parti var edip, 8,5 yıl boyunca onu Türkiye'nin bütün kentlerine, ilçelerine, köylerine varıncaya kadar yayan, onu her türlü belâdan sıyrıp, Türkiye'nin en etkili partisi haline getiren sosyalizm anlayışı ve o yöneticiler, bugün Sosyalist Devrim Partisi'ndedirler. Yarın öğleden sonra saat 4'de radyodan Sosyalist Devrim Partisi Genel Başkanı Mehmet Ali Aybar sizlere sosyalizmi ve Sosyalist Devrim Partisi'ni anlatacak.

İşçiler, Emekçiler, arkadaşlar,

Tekrar ediyorum, yeni TİP'in eski, asıl Türkiye İşçi Partisi'yle hiç bir alakası yoktur. Yeni TİP'in Sosyalist Devrim Partisi'yle hiçbir alakası yoktur. Sakın karıştırmayın. Sosyalist Devrim Partisi, işareti insan olan tek partidir. Sosyalist Devrim Partisi'nin işareti, bir köylü kadınla yumruğunu kaldırmış bir erkek işçidir.

İşçiler, emekçiler, arkadaşlarım,
Hepinizin cebinde bir nüfus kâğıdı var. Hepsinde de sizin T.C. vatandaşı ol-

duğunuz yazılı. Yazılı olmasına yazılı ya, acaba siz, gerçekten de vatandaş mısınız? Şöyle bir bakalım isterseniz. Türkiye Cumhuriyetinin bir Anayasası vardır. Anayasa, yasaların en yücesidir. Anayasaya aykırı bir iş yaptın mı, adamı ya asarlar ya da ömür boyu hapse atarlar. İşte bu Anayasanın tam 53 maddesi vatandaşların hak ve özgürlüklerine ayrılmış. Fikir özgürlüğü, basın özgürlüğü, bilim, sanat özgürlüğü ve kişi dokunulmazlığı.

Okuyunca insanın içi açılıyor. Arkadaşlar, bu hakların kaçından sizler yararlanıyorsunuz?

Senin fikir özgürlüğün, fikrini yayma özgürlüğün var mı? Emekçiler, kendi görüşlerini, kendi dertlerini dile getiren gazetelere, der mi? Üstelik, mapusaneler senden yana aydınlarla dolu. Demek, Anayasa rafa kaldırılmış. Çünkü, demokrasilerde fikir suçu yoktur.

Anayasa, işçiler sendikalar kurma, sendikalara serbestçe üye olma hakkına sahiptir diyor. Ama, daha dün Erzurum'un Aşkale'sinde, yüzlerce maden işçisini hem de devlet, devrimci bir sendikaya üye oldukları için işten attı.

Sağlık hizmetlerinden yararlanman, senin Anayasal bir hakkındır. Ama sakın hasta falan olayım deme. Hastahane kapıla-

rında günlerce aylarca, anandan emdiğin süt burnundan gelir. Beyler için, parabalaları için bu böyle mi? Bir bey çocuğunun, örneğin Yahya Demirel'in yaptığı askerlikle seninki aynı mı?

Anayasamız, seçmek de seçilmek de vatandaşın hakkıdır diyor. Ama bugüne kadar sen hiç seçildin mi? Seçilenler hep bey, paşa...

İşçi arkadaş, emekçi arkadaş, Türkiye'nin düzeni, kapitalist düzen. Her şeye egemen olan sermaye, Yani parası olan düdüğü çalıyor. Bu yüzden Anayasada yer alan vatandaş haklarının, özgürlüklerinin tümü ancak parası olan için, hak, parası olan için özgürlük. İşte bu yüzden de senin cebindeki nüfus kâğıdın askere gitmeğe, vergi vermeye yarıyor, bir de mapushanede işine yarıyor. Başka da bir işe yaradığı yok.

İşçiler, köylüler, emekçiler arkadaşlar,

İki ayağınız, iki hünerli eliniz, aklınız, duygularınız ve sezgileriniz var. Ama bu düzende seni pek adandan saymıyorlar. Zaten sen de adandan sayılmaya, eşya sayılmaya, eşya gibi alınıp satılmaya alışmışsın. Alıştırmışlar seni. Kabullenmişsin bunu.

Türkiye'nin düzeni kapitalist düzendir. Kapitalizm, her şeyin alınıp satıldığı büyük bir pazardır. Bu düzende paranın her şeyi yozlaştıran, tersine çeviren bir gücü vardır. Para, karayı aka, eğriyi doğru, kötüyü iyi, soysuzu soylu, kocamış genç, yüreksizi yiğidi gibi gösterir. Değerli insanlar, küçük görülür ve farkedilmezken, iğrenç bir sahtekâr, dalkavuklardan takdir satın alabilir.

Dünyanın hayran olduğu büyük şair Nazım Hikmet'ten nefret edilir de bir sahtekâr, üç kâğıtçı, vergi kaçakçısına saygı gösterilir.

Arkadaşlar,

Emek, hem toplum için ve hem de tek tek kişiler için sahip olunabilecek en yüce değerdir. Ve emek, bir insanın en insanı, en kutsal en, ayrılmaz parçasıdır. Böyledir ama emekçi arkadaş, bu düzende senin emeğin, harcıalem bir mal gibi satılıyor. İşin acı tarafı şu ki, sen emeğini, yani en kutsal parçanı, satıp satmamakta da özgür değilsin. Çünkü karnını doyurabilmen, kıt kanaat geçinebilmen için satacak başka hiç bir şeyin yok. Ve emeğini satmak için, çoğu kez de kapı kapı dolaşıyorsun.

İşçi arkadaş,

Bu düzende senin emeğin, zenginler için gerçekten çok güzel şeyler yaratıyor.

Ama senin için ürettiği şey, yoksulluk. En yüce değere sahip olan sen, bu toplumun en altındasın. Bu düzende senin emeğin saraylar üretiyor, sen gecekonduya oturuyorsun.

İşçi arkadaş, bu kapitalist düzende, yani beylerin parababalarının düzende nasıl, hangi yöntemle çalışacağını seçmekte bile özgür değilsin. Üretim araçlarında yapacağın işler ve bu işlerin temposu, senin dışında patronlar, müdürler tarafından kararlaştırılıyor. Sonra da sana emrediliyor. Örneğin, bir radyo montaj hattında çalışıyorsan, önüne gelen her radyoya belli sayıda lâmba takmak ve günde 500 radyo üzerinde bu işi yapmakla yükümlü kılınıyorsun. Böylece sen, çelik bir makinanın etten bir parçası haline getiriliyorsun, kendi kişiliğinden uzaklaştırılıyorsun.

Kapitalist toplumun allahı paradır. Paranın gücü ise, mala dayanır. Ne kadar çok şey mallaştırılırsa, bu düzen o kadar iyi işler. Bu nedenle, olmadık rezilliğe göz yumulur. Örneğin, bu düzende kadına da mal gözüyle bakılır. Özellikle yoksul kesimde genç kız avına çıkılır, avlananlar aynen bir mal gibi büyük merkezlerde toplanır, sonra piyasaya sürülüp satılır. Parababaları da tüm mallar gibi bu kadınla-

rı da parayı bastırıp satın alırlar. On-
dan sonra da bu kadınlara hakaret eder-
ler.

Seni kendinden uzaklaştıran, insan-
lığından uzaklaştıran bu durumu iyice
farketmelisin. Düşünmelisin. Niye kendin
hakkında kendin karar vermiyorsun da baş-
kaları karar veriyor? Bütün bunların hep-
sinin sebebi kapitalist sistem. Yani bey-
lerin paşaların, parababalarının düzeni.
Yani içinde yaşadığımız bu rezil düzen,
senin kendine sahip olamayışının tek se-
bebi.

Üstelik bu düzeni kuranlar, bunu sa-
na normal durummuş gibi yutturmasını pek
iyi bilmişler, para parayı doğurur demiş-
ler. Parayı veren düdüğü çalar demişler,
parası olanın evi olur, arabası olur, ya-
tı olur, fabrikası olur demişler. Parası
olmayan da işçi olur, ırgat olur, köylü
olur demişler. Evi olmaz, arabası, fabri-
kası olmaz demişler.

Bunu o kadar çok söylemişler, o ka-
dar çeşitli yollardan sana anlatmışlar
ki, sen de bunları Allahın emri saymışsın.
Niye? Niçin işçi arkadaş, emekçi arkadaş?
Niçin? Sen de dokuz aylıksın, beyler pa-
şalar da.. Sen de insan oğlusun onlar da.
Farkın ne? Hiçbir farkın yok. Aklın mı ek-

sik? Aptal mısın? Sakat mısın? Yoksa tenbelin biri misin? Hayır, hiçbiri değil. Ya ne? Onların parası var senin yok. İşte bu.

Üstüne üstlük, onları paralı yapan da sensin. Öyle, öyle. Hiç şaşma bu işe, onları paralı yapan sensin. Sen çalışıp üretmesen işçi arkadaş, sen çalışıp üretmesen köylü arkadaş beyler, paşalar malları nerden bulacak? Malları satıp nasıl para kazanacak?

Şimdi şöyle düşün. Yüz milyon lirayı bir masanın üzerine yığalım, karşısına geçelim, "Ey yüz milyon lira, bana bir tek kibrit çöpü yap" diyelim. Para kibrit çöpü yapabilir mi? Ya da en modern kibrit makinalarının karşısına geçelim, "Ey makinalar bana bir tek kibrit çöpü yap" diyelim. Yapabilir mi? Hayır. Ne para ne makina, birşey üretebilir. Tek üretken insan emegidir. Senin emeğin olmasa, ne para bir kuruş artabilir, ne de makinalar birşey yapabilir. Her şeyi yapan sensin. Beyleri bey yapan, paşaları paşa, parabalarını zengin, daha zengin, daha zengin, yapan sensin. Sen onlara muhtaç değilsin, onlar sana muhtaç, bunu tersine çevirip sana bir güzel yutturmuşlar. Patron velinimettir demişler. Fabrikan ekmeğidir demişler. Herşeyi tam tersine. Sen

çalışmasan herşey durur. Herşeyin şarteri sensin. Sen çalışmasan, beyler değil zengin olmak, aç çıplak kalır.

Bu terslik, beylerin yönetimde olmasından geliyor. Suyun başında onlar var. Onlar karar veriyor neyin ne olacağına. Oysa, suyun başında senin olman gerek. Her şeyi üreten, dünyadaki bütün güzellikleri, iyilikleri yapan sen. Dünyanın şalteri olan sen işçi, sen emekçi kardeşim, suyun başında da senin olmam lâzım. Kararları senin vermen lâzım. Senin vermen lâzım ki, insanlığını bulasın. Beylerin sana yitirttiği insanlığını bulasın.

Bunun yolu da, senin partin olan Sosyalist Devrim Partisi'ni seçimlerde bir köprü gibi kullanarak, senin iktidara gelmelidir. Başka yolu yok bunun.

Haydi işçi, haydi emekçi yürü, yitirdiğin insanlığını

Mehmet Ali AYBAR
Genel Başkan

10 Aralık 1977
Saat :16.00-16.10

İşçiler, köylüler, arkadaşlar,

Geçen konuşmam bey takımını çileden çıkartmış. Ateş püskürüyorlar. "Adam, beyleri alaşağı edin diyor; devleti ele geçirin, siz yönetin diyor; beyler çürümüş, beylerin beyliği yetsin; bu rezillik son bulsun diyor. Hem de bunları radyoda, hem de işçilere, köylülere söylüyor; söylüyor da, kimse adamın sesini kesmiyor. Bu ne iştir, bu memlekette yasa yok mu? Savcı, yargıç yok mu? Adamın söyledikleri, yıkıcılık, bölücülük, düpedüz komünistlik. Üstelik bu adam kendisi de bey takımından. Beylere nasıl karşı çıkmış. Asıl yutturmaca bu." diye has bas bağırlıyorlar...

Arkadaşlar,

Siz uyandıkça, beylerin korkusu büyüyor. Baskıyı arttırıyorlar. Anayasayı askıya alıyorlar. Ama, ne demişler. Korku ölüme çare değildir. Bey takımı çürü-

müş bir kere; ne yaparlarsa yapsınlar, tarihin belirlediği son gelip çatacak. Çürüyenler, tarih sahnesinden silinecekler. Beyler takımının çürümüşlüğü, falan beyin yerine, filan bey getirilmekle önlenemez. Beyler, sınıf olarak tükenmişler.

Aslında tükenen de, çürüyen de, kendi kendini yiyen sermayedarlık düzeni bir uçta büyük servetlerin birikmesi, öteki uçta sefaleti işsizliğin insanlık dışı bir yaşamın gittikçe yoğunlaşması işçilerin, köylülerin gözlerini açıyor. Örgütlenip, bilinçlenmelerine neden oluyor. Beyler, parababaları da bunu görüyorlar. Mil-yarlık kârlarla kapatılan her bilançonun, kendilerini sona biraz daha yaklaştırdığını biliyorlar. Ve işçilerin, köylülerin, uyanışını durdurmak için faşizmden, din sömürücülüğünden, medet umuyorlar.

Beylerin kiralık katilleri, her gün adam vuruyor; üniversiteleri yurtları basıyor, dinamitliyor, çarşı pazar gezip esnaftan, tüccardan haraç topluyor. Bütün bunlar işçi arkadaşı, köylü arkadaşı senin fikrini çarpıtmak; sana bindiğin dalı kestirmek içindir. Başbuğ şöyle konuşuyor. İç savaş başlamıştır diyor. Valiler, emniyet amirleri ve de sade vatandaşlar, her vasıtaya başvurarak, komünistlerle mücadele etmelidirler diyor. Gevşek davrananlar-

dan mutlaka hesap sorulacaktır diyor. Yani vatandaşları, açıkça yasa dışı zorbalığa kışkırtıyor. Sonra da barıştan söz ediyor. Demokrasiden söz ediyor. Erbakan'da, solculara aman vermeyin, bunlar devleti ele geçirirlerse, camiler depo olur, ahır olur diyor. Ve her ikisi de. "Biz kapitalizme de sosyalizme de karşıyız" diyerek, biri dokuz ışıklı, ötekisi milli görüşlü uyduruk kalkınma yolları öneriyor. Maksat seni şaşirtmak, bey takımının bir süre daha ayakta durmasını sağlayarak seni ,tek kurtuluşun yolundan alıkoymaktır.

Arkadaşlar,

Bugün dünyada iki düzen var; unutmama. Biri, beylerin düzeni kapitalizm; ötekisi, emekçilerin düzeni sosyalizm. Başka düzen yoktur. Dokuz ışıkla, milli görüşle, maneviyatla Türkiye'yi kurtaracağız" diyen beyler bil ki, sana okuyorlar. Onlar kapitalizmin, parababalarının adamlarıdır.

İşçiler, köylüler,

Kaybedecek vakit yok. Şunun şurasında 25-30 yıllık bir zaman kaldı. Bu süre içinde, kapitalizmle göbek bağlarımız kesilip, sosyalizme yönelmezsek, Türkiye'nin uygar ülkeler arasında yer alması çok zor olacaktır. Evet, 25-30 yıl; bilemedin

40 yıl. Uygarlık kervanını ilk kez Osmanlılar döneminde buhar teknolojisine ayak uydurmamız önlendiği için kaçırdık. Sanayici devletlerle aramıza bir uçurum girdi; bizde onların boyunduruğuna girdik. Şimdi de, bize atom ve elektronik uygarlık kervanını kaçtırtırlarsa, aradaki uçurum birdenbire öylesine derinleşecektir ki, asla karşı tarafa geçemeyeceğiz. Başkalarının boyunduruğunda gittikçe yoksullaşarak ve gittikçe insanlıktan uzaklaşarak yaşamak zorunda kalacağız.

İşçiler, köylüler, bu tehlikeyi ancak siz önleyebilirsiniz. Nasıl mı? Beyleri boşlayıp, sosyalist devrim hareketine sahip çıkarak.

Sosyalizm, insanlık tarihinde yeni başlayan ileri çağın adıdır. Yeni bir uygarlık, yeni bir ahlâk, yepyeni bir insan doğmaktadır. Sosyalizm işçilerin, köylülerin, emekçilerin düzenidir. Bu düzende fabrikalar, büyük çiftlikler, maden ocakları, bankalar, ulaşım araçları, iç ve dış ticaret, beylerin özel mülkü olmaktan çıkarılır; işçilerin, köylülerin, emekçilerin ortak malı haline getirilir. Ve ekonomi ile sosyal işler, bir plana göre yürütülür. Böylece insanın insan tarafından sömürülmesi son bulur. İnsanlar arasında yep yeni ilişkiler, insanca ilişkiler ku-

rulur. Emekçiler, pazarlarda eşya gibi alınıp satılmaktan, tüm yabancılaşımlardan kurtularak, insanlıklarına kavuşurlar. Gerçekten özgür olurlar.

Ama, bunun da bir koşulu var. Bu güzelim dünyanın gerçekleşmesi işçilerin, köylülerin, devlet yönetimini gerçekten ellerinde tutmalarına bağlıdır. Bu olmazsa, yani yönetimi işçiler adına köylüler adına, sosyalist aydınlar tekellerinde tutarsa sosyalist düzende bir yeni bey takımının türemesi ve bir takım hastalıkların belirmesi olanaklıdır.

Arkadaşlar, işçi sınıfı ile köylüler, insanlığın orta direğidir. Bilim, çağdaş teknoloji, felsefe, ahlâk, onların üretken güçlerinden kaynaklanır. Onlar üretmezse herşey durur. Herşey yozlaşır. Ne bilim, ne teknoloji gelişebilir. İnsanlık, üreten insanlarla vardır. Çünkü emek, özgür ve yaratıcı emek, insanı doğa ile birbirine bağlar ve doğa tüm zenginlikleri, tüm çeşitlilikleriyle, emek sayesinde insanla bütünleşir; insanın bir parçası haline gelir.

Arkadaşlar, 60 yıllık uygulamalar sosyalizmde bir takım sorunları ön plana çıkarmıştır. İşçilerin, köylülerin, yöne-

50

timi doğrudan doğruya ellerinde tutmasının vazgeçilmez bir koşul olduğu iyice belirmiştir. Ayrıca sosyalizmin yerelliği, bağımsız ilişkilerin önemi de, bu 60 yıllık uygulamalar sonunda iyice anlaşılmiş bulunmaktadır.

Sosyalizmin sorunlarını Türkiye gerçekleri içinde değerlendiren Sosyalist Devrim Partisi, işçilerin, köylülerin yönetimi doğrudan doğruya ellerinde buldurmalarını sosyalizmin vazgeçilmez bir koşulu olarak görmektedir. Biz, partimizde her üç yöneticiden ikisinin, işçi ya da köylü olmasını öngörüyoruz. Ve yöneticilerin iki kez üst üste aynı yere seçilmesine izin vermiyoruz. Çünkü yöneticiliğin meslek haline gelmesi, sosyalizmin özüne aykırı olduğundan başka, bürokrasiyi doğuran nedenlerden de biridir.

Sosyalist Devrim Partisi işçilere, köylülere "Gel partini ele al, sen yönet ve seçimlerde partiyi bir köprü gibi kullanarak, devleti ele geçir; Sosyalizmi kendi ellerinle kur" diyor. Sosyalist Devrim Partisi bunu söyleyen tek partidir. Ayrıca, sosyalizmin Türkiye koşullarına göre kurulması da, yani sosyalizmin yerel koşullara göre bize özgü bir biçim alması da, partimizin özelliklerinden birini meydana getiriyor.

Bağımsızlık da sosyalizmin vazgeçilmez bir ögesi. Her ülkenin işçi sınıfı köylüleri ve devrimcileri, ülke koşullarını herkesten iyi değerlendirecekleri için, kendi sosyalizmlerini kendi elleriyle ve öz güçleri ile kuracaklardır. Hiçbir sosyalist devlet, ya da partinin, bir başka sosyalist devlete ya da partiye, şunu yap bunu böyle yap demeye hakkı yoktur.

Arkadaşlar, İşçiler, Köylüler,

Sosyalist Devrim Partisi, işte böyle bir parti. Biz Tanzimat kafasıyla sosyalistlik yapmaya kalkışanlardan değiliz. Ne Sovyetlerin, ne Çin'in ne de herhangi bir sosyalist devletin izinde yürüyerek Türkiye'yi sosyalist yapmaya olanak bulunmadığını bilenlerdeniz. Evet partimiz, böyle bir parti. Bu parti, işçi arkadaş, köylü arkadaş, senin biricik öz partindir. Partinize sahip çıkın ki, bu rezillik son bulsun. Partinize sahip çıkın ki, hem sizin için, hem Türkiye için kurtuluş yolu açılsın. Partinize sahip çıkın ki, Türkiye'ye özgü bağımsız sosyalizm kurulsun.

Beylerin beyliği yetsin. artık.
Hoşça kalın arkadaşlar.

BASIN-YAYIN GENEL MÜDÜRLÜĞÜ
TESİSLERİNDE BASILMIŞTIR

03 SA 77.23 (12)

ULB Halle

3/1

000 162 035

